Vi tror, at Hustruens Indflydelse paa Manden ikke er større end Mandens paa Hustruen.

Heller ikke er vi i Stand til at tiltro Kvinden en saa overmenneskelig Kraft, at hun ved Siden af at gaa paa Arbejde 10—12 Timer kan lave Mad, holde Huset i Orden, pleje og opdrage Børnene, være hyggelig og elskværdig mod Manden, sørge for sit eget og Børnenes Tøj og for Mandens Klæder, besørge Indkøb og beregne Værdiern i de af hende tilberedte Madretter.

Men R. A. Claudi-Hansen mener naturligvis, at Hustruen skal blive hjemme og passe Huset og Børnene.

Hvor umuligt dette hidtil har været, véd enhver, der har lidt Kendskab til Arbejdernes Hjem. Storindustriens Udvikling og de trykkede Lønforhold har i meget faa Huse gjort det muligt for Arbejderfamiljerne at tillade sig en saadan Luksus som den, at Hustruens Arbejde alene bestaar i Opretholdelse af Hjemmet. De aller fleste gifte Kvinder fra den ringeste Arbejder til op i Middelklassen er nødte til at søge Erhverv, ganske vist, for Størstedelen i Hjemmet, men derfor ikke mindre anstrengende. Dette Arbejde i Hjemmet, som væsenlig bestaar i Syning, Vask og Strygning, kræver en ikke mindre lang Arbejdstid, det berøver Hjemmet dets Hygge og Orden og umuliggør den gifte Kvinde at anvende lang Tid til Madlavning, huslig Orden og Børnenes Forplejning. For de Hustruer, hvis Arbejde ligger uden for Hjemmet, er Børnene fuldstændig slupne af Hænderne, og disse Smaa er henviste til at modtage deres Opdragelse paa aaben Gade.

Hvis man altsaa vil arbejde for en Reform for Almuepigebarnets Opdragelse, da maa der først gaas ud fra den Forudsætning, at hun skal være *Erhverver*, og undertiden — ja endogsaa meget ofte — Familjeforsørger. Spørgsmaalet bliver derfor, hvorledes dygtiggøres hun til selvstændigt Erhverv først som ung Pige og siden som gift Kone?

Ikke ved, at alle lærer at koge. Det vilde være lige saa vanvittigt som at alle Landets Sønner skulde lære at være Skomagere. Det kunde naturligvis ikke skade, at enhver Mand kunde sy sine egne Sko, men Samfundsøkonomi var det ikke, lige saa lidt som at alle unge Piger skulde lære at lave Mad, og endda tvinges dertil; thi lige saa lidt som alle Mænd har Anlæg for at være Skomagere, lige saa lidt har alle Kvinder Anlæg for at lave Mad. Hvis de havde det, saa var der neppe saa mange daarlige Kokke blandt de Kvinder, som baade har lært Land- og Byhusholdning efter alle Kunstens Regler.

Nej — vil man hjælpe de unge Piger fra de fattige Hjem, da skal de ganske vist *have en Uddannelse i deres Ungdom*, og det kan ogsaa være paa Kogeskoler, men det maa først og fremmest rette sig efter den unge Piges Anlæg og Evner. Har hun i sin første Ungdom gennemgaaet en forstandig Skoletid som Syerske, Haandværker eller ved Madlavning, saa slipper hun for som ung Pige at kaste sig i Prostitutionen, og vil som gift kunne hjælpe at erhverve for det Hjem, som hun er med til at danne.

Vi maa ikke se paa det som en Ulykke, at ogsaa Hustruen er Erhverver, det er kun en Ulykke, naar hun samtidig har Ansvaret for hele Hjemmets Ordning, Børneopdragelsen og Madlavningen paa sine Skuldre. Vi maa komme bort fra den Overtro, at en Kvinde, fordi hun har født et Barn, er Pædagog og Børneopdrager. Hvorfor skulde Faderen ikke være lige saa god en Opdrager som Moderen. Var det ikke netop rimeligt, at naar Moderen 9 Maaneder før Barnets Fødsel og en lang Tid efter den er tvungen af Naturen til at pleje Barnet, at Faderen efter den Tid tog sig mere af Barnet end Moderen. Det er dog deres Barn i Fællesskab. Havde Mændene lidt mere Forstaaelse af den Sag, fik Moderen ogsaa mere Tid til at frede og hygge om Hjemmet.

Hr. Claudi-Hansen har slet ikke et Øjeblik spurgt Kvinden eller set paa det etiske Moment i hendes Natur.

Kvinden er anlagt til en Personlighed saa vel som Manden, Evnerne hos Kvinder kan være lige saa forskellige som hos Mænd, hos den fattige unge Pige som hos den rige, *Hvorfor skal da alle Almuepigebørn absolut bindes alene til Gryden*, især da Udviklingen fører hen til, at de mange smaa Husholdninger i de store Byer vil afløses af store Folkekøkkener.

Den største Samfundsøkonomi og den største Lykke for Hjemmet er Udviklingen af frie og selvstændige Mænd og Kvinder, der hver for sig i deres Ungdom har faaet en faglig Uddannelse, og som selvstændige Erhververe yder et Arbejde, overensstemmende med deres naturlige Evner og Begavelse. *Johanne Meyer.*

Fortjenstmedaillen i Guld,

med Tilladelse til at bære samme, blev, som det vil vides, i Anledning af Majestæternes Guldbryllup, tildelt to af vore fortjente Damer, nemlig Malerinden Frk. *Bertha Wegmann* og Stiftsdame Frk. *Regitze v. Barner*. Den førstnævnte Dames Adkomst til denne Udmærkelse vil let forstaas af enhver, der paa vore Udstillinger har beundret hendes Portræter, af hvilke enkelte næsten synes at ville forlade Rammen for at bevæge sig imellem os; men hvad den anden Dame angaar, da er hendes Navn næppe saa kendt af det store Publikum, som det fortjener at være. Frøken Barner havde tidligt meget alvorlige Tendenser, og allerede i sit 18de Aar ønskede hun at indtræde som virksomt Medlem i Fængselsselskabet. Man tilbageholdt dog den unge Pige i nogen Tid fra denne Gerning, men det varede ikke længe forinden hun udførte sin Hensigt, og efter nogle Aars Forløb blev hun Forstanderinde for Fængselsskabets Kvinde-Afdeling. Imidlertid dannede der sig efterhaanden Meningsforskelligheder, og paa en Generalforsamling omkring 1880 blev hun ikke genvalgt. Hun var først dybt berørt af denne Forbigaaelse, men den maa for saa vidt anses som heldig, som den gav Stødet til en selvstændig og ny Virksomhed, ved hvilken Frk. Barner efter vore Forhold har sat store Ting igennem. Med den schweitziske Forening „l'ami des jeunes filles“ til Forbillede udstedte hun i Spidsen for en Kreds af Herrer og Damer Opfordringer over hele Landet til at danne et Værn for de unge Piger, der forlade deres Fødested for at søge Erhverv i den lokkende Hovedstad, hvor de ofte allerede, naar de forlade Banegaarden eller Dampskibene, bliver opsnappede af Mørkets Agenter, der indfinder sig for at udplyndre eller vildlede dem. Denne Opfordring fandt hurtig Genklang. Rigelige Bidrag indkom, og der dannede sig Filialer, først i Kallundborg og Køge og senere over hele Landet, hvor man ved lokale Foranstaltninger til de unge Pigers Vel søgte at holde dem ved Hjemstedet, men, naar det ikke lykkedes, medgav dem Adresse paa et Herberge, som Frk. Barner imidlertid havde faaet oprettet i Hovedstaden. Dette Herberge blev snart for snævert, og for nogle Aar siden indbød Frk. Regitze Barner til en Sammenkomst af Sagens Venner i Bethesda, hvor hun fra Talerstolen talte saa varmt og indtrængende, at hun inden lang Tid kunde lægge Grundstenen til den store og udmærket indrettede Bygning, som nu i Helgolandsgade Nr. 8 staar som et „Værnehjem for enligt stillede Kvinder“. Her modtages mod et Vederlag af 50 Øre pr. Døgn enhver ubemidlet og uberygtet enligt stillet Kvinde til fuld Forplejning, medens hun søger Anbringelse, og der ydes hende kærlige og forstandige Raad i enhver Henseende. Det fortjenstlige og heldbringende ved en saadan Stiftelse vil være indlysende for enhver.

Fredsrejsebrev.

Af *Ingi Trygg.*

Bern, den 27. August 1892.

Verdensfredskongressens vigtigste Arbejde er snart til Ende. Arbejdet har været bedre forberedt end nogen af de tre foregaaende Kongressers. Fortjenesten derfor tilkommer i høj Grad Verdensfredsbureauet. Men dette kan fortjene en særlig Beskrivelse, naar jeg kommer lidt til Ro efter Kongressen og den paa Mandag begyndende interparlamentariske Konference.

Foreløbig kun dette om Bureauet.

Paa Mødets anden Dag enedes Ordførerne for den schweitziske og den danske Fredsforening (Renaud og Bajer), der havde stillet Forslag om at bevæge Schweitzs Forbundsregering til at henvende sig til andre civiliserede Landes Regeringer om at interessere sig for Bureauets fortsatte Bestaaen, om et Forslag til en fælles Beslutning i denne Retning. Alligevel tør man neppe vente, at ret mange andre Regeringer end maaske den schweitziske foreløbig vil støtte Bureauet.